

Încruntare

Lucian Cazacu

Încruntat e timpul
când, cu bună știință,
îl confrunți în față
și în consecință,

Că ți-a luat puținul
clipelor mărunte
și ți-a dat în schimb doar
riduri reci pe frunte.

Încruntată-i soarta
când o cerți cu ciudă,
că ți-a dat în viață
doar amar și trudă,

Că ți-a pus desaga
ce-apăsa nemernic,
când tu vrut-ai sincer
să fii mai puternic.

Încruntată-i lumea
când nu joci cum cântă
și-o găsești păgână,
nu dreaptă , nu sfântă,

Învelită-n ură,
goală de iubire,
multa-i ignoranță
te-a lovit cu știre.

Încruntată-i noaptea,
când dorești să plece
plictisit de gândul
frământat și rece,

Însetat de ziua
ce-o dorești cu dorul
unui soare veșnic
să-ți alunge norul.